

РЕШЕНИЕ

№ 36567

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6809** по описа за **2025** година докладвано от съдия Петър Савчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от И. Н. К., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. К. П., САК, адр. [населено място], ул. „131“ № 2А, вх. А, ет. 1, ап. 3 срещу решение № 1211 от 31.03.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 116-^{тм} състав, постановено по НАХД № 1143/2025 г. С решението е потвърдено издаденото от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“ **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 24-4332-003628/21.02.2024 г. С постановлението на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лв. на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закон за движение по пътищата за нарушаване чл. 6, т. 1 от Закон за движение по пътищата, и административно наказание „глоба“, в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 от Закон за движение по пътищата за нарушаване чл. 139, ал. 1, т. 1 от Закон за движение по пътищата.

С касационната жалба навеждат основания за неправилност на първоинстанционното решение. По делото е постъпила и частна жалба от И. Н. К., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. К. П., САК, адр. [населено място], ул. „131“ № 2А, вх. А, ет. 1, ап. 3 срещу определение № 2189 от 19.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 116-^{тм} състав, постановено по НАХД № 1143/2025 г. , с което на основание 63д от ЗАНН във вр. чл. 248 от ГПК е изменено атакуваното с касационната жалба решение в частта за разноските, като присъдените в полза на ВСС 678,90 лв. от касатора разноски за експертиза, на основание 63в от ЗАНН във вр. чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. чл. 144 от АПК във

вр. чл. 77 от ГПК, са определени на 678,60 лв.

Частната жалба навежда основания за неправилност на обжалваното определение, доколкото приема необосновано високи разходи на експерта, които възлагат в тежест на касатора разности на стойност по-голяма от наложената глоба. Моли се отмяна на определението.

Ответникът по касационната и частната жалба оспорва и двете, моли оставяне в сила на обжалваните решение и определение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и частната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63в, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Въззивното съдебно решение е правилно, като не са налице касационни основания за отмяната му, поради следното:

С процесното **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 24-4332-003628/21.02.2024 г.**, издадено от началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР“, на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лв. на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от Закон за движение по пътищата за нарушаване чл. 6, т. 1 от Закон за движение по пътищата, и административно наказание „глоба“, в размер на 200 лв. на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 от Закон за движение по пътищата за нарушаване чл. 139, ал. 1, т. 1 от Закон за движение по пътищата. Наказанията са наложени за това, че на 03.02.2024 г., около 16:59 ч. в [населено място], по [улица]с посока на движението от [улица]към [улица], на кръстовището с [улица], при управление на собственото си МПС „БМВ 330 ЦИ“, рег. [рег.номер на МПС], водачът навлиза в кръстовището въпреки забранителния червен светлинен сигнал на светофара. Също така било установено, че касаторът управлява МПС със значителна техническа неизправност, изразяваща се в неизправност на шумозаглушителните устройства. Правилно въззивният съд приема, че АУАН и НП са издадени законосъобразно в процедурата, формата и съдържанието по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, при спазване на установения ред, от компетентен орган и в преклузивните срокове по чл. 34, ал. и ал. 3 от ЗАНН.

Правилни са съображенията на въззивния съд, че процедурата е спазена, доколкото в АУАН и НП ясно са изложени фактите, които се възлагат в административна отговорност на касатора, поради което не е ограничено правото му на защита. Следва да се посочи, че при ясно посочени факти, които се възлагат в административна отговорност на наказания, то дори да не бъдат посочени конкретно нарушените норми, какъвто всъщност не е настоящият случай, то правото му на защита не е ограничено. Горепосочената фактическа обстановка е установена от съда при правилен анализ на всички събрани по делото доказателства, писмени, устни и експертиза. Не е опровергана от касатора с насрещни доказателства презумпцията на чл. 189, ал. 2 от ЗДВП, според която редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

Излагат се правилни съображения относно вината – пряк умисъл, на касатора.

Правилно въззивният съд съобразява санкционната норма на чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДВП към относимия период /след 2025 г. наказанието е завишено от 100 лв. на 150 лв./, която е посочена в НП и която предвижда за процесното нарушение глоба в абсолютен размер от 100 лв., колкото е наложена, като се съобразява разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН.

Във връзка с второто санкционирано нарушение въззивният съд правилно е съобразил, че съгласно чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДВП, движещите се по пътя ППС следва да бъдат технически

изправни.

По делото въззивният съд е установил липсата на шумозаглушители на крайната изпускателна система на управляваното от касатора МПС. Тази липса е установена преди всичко от установеното в АУАН, което се подкрепя от снимки и свидетелски показания. Не е процесуално нарушение, че приетата във въззивното производство експертиза е работила въз основа на материали по делото и не е извършила непосредствен оглед на МПС. Такъв оглед би бил и неотнотосим предвид изтеклия период от време между нарушението и изготвянето на експертизата. Отново и тук следва да се посочи, че не се опровергава презумпцията на чл. 189, ал. 2 от ЗДВП, според която редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

При преценка квалификацията на нарушенията във връзка с чл. 28 от ЗАНН, въззивният съд посочва, че не следва да се обсъжда въпросът за маловажност на случая, доколкото чл. 189з от ЗДВП изключва това. В тази част нормата е обявена за противоконституционна от КС на РБ бр. 38 от 2025 г. , което не е могло да бъде съобразено от въззивния съд. Независимо отдадената възможност за прилагане на института на чл. 28 от ЗАНН за нарушения по ЗДВП, то настоящият състав приема, че в конкретния случай не може да се приеме наличие на маловажен случай. Това е така предвид вида на нарушението и вида на засегнатите обществени отношения.

Неоснователна е и подадената частна жалба срещу определение № 2189 от 19.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 116-^{ти} състав, постановено по НАХД № 1143/2025 г. Правилно съдът прилага цитираните норми за възлагане на разноските на страната предвид изхода на спора, като взема предвид декларацията на вещото лице по чл. 23, ал. 2 от Наредба № Н-1/14.02.2023 г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица.

Като е съобразил всичко изложено да тук, въззивният съд е постановил правилно решение и определение.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на искането на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН определя в размер на 200 лева за касационната инстанция.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. първо, предл. първо от АПК във.вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, П^{ри} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1211 от 31.03.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 116-^{ти} състав, постановено по НАХД № 1143/2025 г.

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 2189 от 19.05.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 116-^{ти} състав, постановено по НАХД № 1143/2025 г.

ОСЪЖДА касатора И. Н. К., ЕГН: [ЕГН], съд. адр. [населено място], ул. „131“ № 2А, вх. А, ет. 1, ап. 3 да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 ЗАНН, сумата от 200 лв. деловодни разноски.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.